

Sonet lunatic

Daniel Vișan-Dimitriu

Ne-am furișat, iubito,-n seara cea
în care luna mi-a zâmbit, golașă,
pe o potecă ce părea c-avea
chemarea glumei care se îngroașă.

Ne-am azvârlit, din mers, tricouri, blugi,
șosetele de tufe au fost prinse,
și n-am simțit nici măracini, nici rugi,
căci noi aveam călcâiele aprinse.

Lumina Lunii ne-a fost de folos
și am văzut, în clipele acele
întreaga ... tu, iar eu ... nu mai prejos!

Of, Doamne! - catifea era, sau piele? ...
poiana ... iarba ... eu privind în jos ...
dar tu, iubita mea, priveai spre stele.